

Ha egy szóban kéne összefoglalnom, azt mondanám, hogy : mozgalmas. De szerencsére nem egy szóban kell összefoglalnom azt az egy hetet, amit a bikák hazájában, Spanyolországban töltöttem.

Az indulás kicsit fejtelten volt, de szerencsére nem hajnalok hajnalán kellett elindulni, úgyhogy volt időm tízszer is átnézni a bőröndömet. Meglepő módon nem én késtem el, hanem a kisbusz, ami kivitt minket a bécsi reptérre. Az egyetlen úgymond kellemetlenség az volt, hogy siratózenéhez hasonló zene szólt végig, így szerintem mindenki kicsit megkönnyebbült, amikor 2 óra 45 perc után megérkeztünk, és kiszálltunk.

A repülőtéren játszottunk egy kis labirintusosát, ugyanis jó kétszer-háromszor körbejártuk az előteret, mire rájöttünk, hogy konkrétan egy másik épületet keresünk, ami velünk szemben van. De szerencsére megtaláltuk, hová kell menni, és mindenkinek sikerült becsekkolnia a csomagját. Utána jött a szusszanás, hogy oké, ez megvan, most már csak várni kell.

A várakozás rövidebbre sikerült, mint gondoltam. Ebben talán közrejátszott az, hogy hosszú volt a reptér, így elég sokat kellett kutyagolni, mire megtaláltuk a kapunkat (de ez esetben nem tévedtünk el). Itt szerencsénk volt, mert pár méterrel a kapunk mellett találtunk helyet. Annyi

„kellemetlenségem” akadt, hogy nem jöttem rá, mennyibe kerül egy kávé az automatából, ugyanis ár nem volt rajta. (de az út során ezt is meg fogom tanulni, hejhó!)

A két gép közötti várakozásnál volt egy olyan kaland, hogy Timivel összebándáztunk ideiglenesen, és a mosdóban találtunk konnektort, ahova felrakta tölteni a telóját. Itt talált meg minket egy nagyon kedves

takarító néni, aki bár egy szót nem tudott angolul, nagyon lelkesen megmutatta, hogy hol található konnektor a mosdón kívül , így vele keringtünk egy kicsit.

A repülés izgalmas volt. Azaz nem az a ezt-még-az-unokáimnak-is-el-fogom-mesélni jellegű, de azért szerintem nem volt kifejezetten unalmas se. Az első útnál minden sima volt. Az átszállásnál megint kapuvadászostit játszottunk, de szerencsére hamar meglett, úgyhogy csak várnunk kellett egy kicsit, és jöhetett a második repülőút, aminek a végén Spanyolországban értünk földet. De az a landolás! Talán erős szél lehetett, mert úgy rázkódtunk ide-oda, hogy a végére baromi rosszul lettem. Érdekes módon mindenki teljesen elfáradt a nap végére, pedig csak mentünk/várakoztunk/repültünk.

A találkozás a befogadó diákokkal nagyon pozitív élmény volt. Én már iszonyatosan izgultam, amikor mentünk a kijárat felé, de ez nagyrészt elmúlt, amikor egyszercsak egy szőke leányzó – a befogadóm, Rosalie – szinte a nyakamba vetette magát, és adott két puszit. Utána megismertem a család többi részét, és jókedvvel indultunk a szállásom felé, ami kifejezetten mesés volt. Szinte úgy éreztem magam, mintha egy mini szállodában lennék.

Az első nap nagyon kellemes volt, hogy később kelhettem. Egy bögre tea és gyors reggeli után elmentünk Rosie-val az iskolába, ahol egy nagyon szép és látványos, táncos-beszélős műsorral vártak minket. Itt emlékezetes volt számomra az a pillanat, amikor én mondtam a mikrofonba azt, hogy „üdvözljük”, mert az ügyeletes spanyol leányzónak problémái akadtak a szóval. Nem hibáztatom, tényleg nehéz

lehetett. Ezután következett az első Public Speaking óra, ahol megismertük a tanárunkat, Mr. Leonidast, és valamennyire a többi csapat emberkeit is, ugyanis kellett egy rövid bemutatkozást tartania mindenkinek. Délután tettünk egy sétát Betanzosban - ami egy gyönyörű városka – idegenvezetővel.

Ami az egész útra jellemző volt, az a hideg. Sajnos úgy készültem, hogy biztos meleg lesz, mert Spanyolország meleg hely, de csúnyán pofára estem, amikor még az iskolában is fáztam. Míg a magyar team bundakabátban tengődött, spanyol házigazdáink lazán járkáltak esetenként háromnegyedes nadrágokban és egyszerű pulcsikban. (#thuglife) Szerencsére ez nem vett el nagyon sokat az élvezhetőségből.

Második nap Public Speaking-el kezdtünk, ahol elő kellett adni az előző nap kapott „házi feladatot”: mik a terveink 10 év távlatában. Ezt is mindenki egyesével megtette, közben Mr. Leonidas javított, hogy ez nem jó, az nem jó, tessék hangosabban beszélni, stb. Amikor én következtem, megijedtem, és picit elpityeredtem, de utána annyira jó beszédet mondtam, hogy a tanár úr külön megdicsért.

Ennek végétével hazamentünk ebédelni - ez volt az egyik érdekes dolog, hogy a gyerekek minden nap otthon ebédeltek, és csak délután jöttek vissza az iskolába. Szerencsére minden nap finomakat ettem, ezért külön hálás voltam.

Délután visszamentünk az iskolába, hogy részt vegyünk egy papír-újrahasznosítási foglalkozáson. Ez elég vicces volt, ugyanis szét kellett tépkedni újságokat, majd a darabkákat vízbe áztatni, végül az egészet leturmixolni. A legvégén valószínűleg hatalmas papírlapokat gyártottunk, de a végeredményt nem láttuk, mert addigra elmentünk – az egész csapat, fogadók és fogadottak – a városba inni valamit. Itt jött be a második dolog, ami nagyon tetszett: ingyen nasik. De nem kevés.

Harmadik nap a suliban reggeliztünk, minden csapat közösen. Voltak franciák, spanyolok, ciprusiak, és mi, magyarok. Ez a nap volt a legfontosabb, ugyanis ekkor volt a „verseny”, hogy ki hogyan fejlődött az előző két napban. Borzalmasan izgultam előtte. Sajnos egész sokat kellett várnunk a kezdéssel, mert néhány osztályt meghívtak közönségnek, és meg kellett várni az órák végét. A tanár úr többször elmondta, hogy mennyire büszke mindannyiunkra, és ne aggódjunk, jók leszünk.

Véletlen sorrendben lettünk beosztva, én voltam a negyedik. Picit furcsa volt, amikor én jöttem, felmentem a színpadra, és kezembe vettem a mikrofont. Mindenki rám figyelt. A beszédemet egész jól elmondtam, csak néha-néha vétettem hibát, de azokat is egész jól sikerült fedni. Amikor végeztem, és lejöttem a színpadról, remegtem, mint a nyárfalevél. De túl voltam rajta. Megcsináltam.

Persze a többieket is végighallgattam, nagyon ügyes volt mindenki, sőt, nem egyszer mondtam azt magamban, hogy húha, ő fényévekkel jobb volt nálam.

Ezután megint várhattunk egy keveset, mert a bírák megbeszéltek az 5 legjobb beszélőt, és – mint utólag kiderült – nehéz dolguk volt. Pozitívum, hogy a magyar csapat egyetlen fiú tagja, Máté, bizony bekerült eme legjobb 5 közé, sőt az ő nevét mondták először.

Mindenki, aki „versenyzett”, kapott egy szép kis oklevelet, és egy kis ajándék csomagot. Sőt, volt kettő különdíjas is – az egyik jómagam lennék -, akik a fel-nem-adásukért kaptak egy külön oklevelet.

Délután elmentünk La Coruña nevezetű városba, ahol kiadós ebéd után megnéztük az egyik legrégebben működő világítótornyot, nevezetesen Herkules tornyát. Ez olyan szép helyen volt – zöld füves terület, kék óceán mászósziklákkal – hogy itt jó sokáig elbóklászott a csapat. (Felfogadtak egy idegenvezető hölgyet is, de a csapat nagy része elég hamar megelégedett róla, így szana-szét széledtek. Végül be kellett ülnünk a buszba, hogy mindenki hallja, amit a hölgy mond.)

Ezután következett a hét fénypontja: shopping. Meglátogattuk Marienda City-t, Európa legnagyobb bevásárlóközpontját. Itt konkrétan el is tévedt pár emberke, de ez annyiban látszódott, hogy a megbeszéltnél néhány perccel később érkeztek meg a buszhoz; senkit sem hagytunk ott. A nap végére konkrétan lejártam a lábam, de nagyon élveztem.

Negyedik nap elég „levegős” volt, azaz már nem kellett publikusan beszélni, így egész laza programok voltak. Délelőtt építettünk egy gamer PC-t. Na jó, sajna nem, helyette ősrégi gépek

gépházát szedtük szét, majd raktuk újra össze kisebb csapatokban. A lényeg az volt, hogy összeszerelés után működésre bírjuk. Ez hosszabb-rövidebb idő után sikerült minden csapatnak. Ezalatt a tanárok is kaptak Public Speaking leckét.

Valamikor csapatostul meglátogattunk egy nagyon szép parkot, és kicsit felfedeztük a (valószínűleg sajnós kiépített) barlangok egyikét. Így is elég maradandó élmény volt, mert a járat koromsötét volt, de hozzá valami patakocská folyt az úton, ahol mentünk, és baromi keskeny volt, sőt le is kellett kicsit guggolni valahol. A végén egy lépcső vezetett kifelé, aminek a végén sikeresen bevartam a fejem a mögöttem levő kőbe. Az említett parkba még egyszer visszajöttünk, immár este,

ami baromi kísérteties volt, ugyanis a park régi részén nem volt közvilágítás, és befogadóink még a barlangokba is bevitték minket kicsit. Jaj.

Ötödik nap meglátogattuk Santiago de Caminót.

A reggel napfényesen, szinte melegen indult, ezért külön örültem, hogy milyen szép napunk lesz. Hát fenéket, Santiagóban folyamatosan esett az eső, de az az alattomos fajta, ami jóóóó hosszán esik, és egy idő után mindenhova befolyik. No sebaj, a város attól még gyönyörű volt, a katedrálisról nem is beszélve. Kicsit nosztalgikus hangulattal töltött el, mert nagyjából ismerős helyeken járkáltam, és egész vicces volt visszaemlékezni arra az időre, amikor jó sok gyaloglás után megérkezve róttam ugyanezen utcákat.

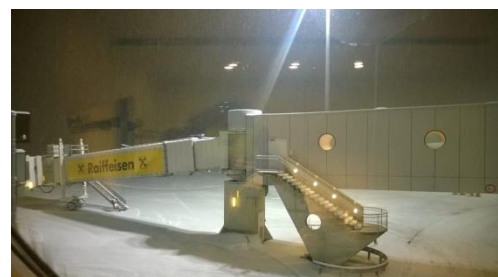
Amikor felmentünk a tetőre, sajnós elég ködös volt az idő, de így sem volt utolsó sem a látvány, sem az élmény. (Jó sok lépcső vitt fel oda, úgyhogy kicsit éreztem a lábamat utána, de megérte.)

Ebédelni egy nagyon szép, kerekasztalos étterembe ültünk be, utána (és előtte is) pedig kaptunk szabadidőt, hogy tudjunk a város temérdek szuvenir-és édességboltja között nézelődni. Itt egyszer kicsit eltévedtünk, de hála egy várostérképnek és Emese leszólitókéességének, sikerült visszakecmeregnünk a főtérre. Szerencsére ebéd után elállt az eső, viszont sajnós utána egész hamar mentünk is haza.

Hatodik nap – avagy a hazaút napja. Rosie egész

családja kikísért a reptérre, ahol hatalmas búcsúzkodás (és fotókészítés) zajlott. Ez a nap szerencsére sima ügy volt, még az átszállásnál se volt semmi baj, sőt. Szinte az első gépről való lejutás után kiderült, hogy pontosan ugyanaz a kapu kell nekünk, mint amin kijöttünk. És Bécsbe beérve havazott, ami kitartott egészen hazáig, amit nagyon jó volt

látni (részemről legalábbis, volt, aki nem örült neki annyira).

Viszont még egy utolsó „kaland” becsúszott a legvégére: röpké másfél óra várakozás és reménykedés után (a csomagkiadó szalag mellett) kiderült, hogy nincs meg a bőröndöm. Sőt, ott maradt Madridban valahogy. Örültem, mint hal a sütőben. De legalább nem volt sok csomagom hazafele menet, sőt, öt percre sztárnak érezhettem magam, ugyanis mindenki rólam mesélt a rokonoknak :D (Azt az ígéretet kaptuk az infópultnál, hogy hétfőn szólnak, hogy mi is van. Végül éjjel 11 körül meg is érkezett, hatalmas örömömre.) A

kisbuszban kisebb spontán buli alakult ki - azaz majdnem végigkornyikáltuk az utat, és a siratózene is elmaradt, hatalmas örömünkre - így jó kedvvel érkeztünk meg Csepelre, igaz a végén már inkább aludt a társaság, ugyanis majd' éjfél ütött az óra.